

MARIJA KMETOVA:

MEDITACIJA.

V polumraku trepeče lučka kakor rdeča roža, drhteča v vetru. Iz polumraka v polumrak plahutajo misli in se naslanjajo s krili ob lučko.

Zunaj je pomlad.

Bele, prebele so čašice cvetja; bele, prebele so tenčice lepote in ob ograji so perunike: lilaste, baršunaste, kakor duše so globoke.

Zunaj je poletje.

Zlate, prezlate so njive žita; zlate, prezlate so luči bogastva in na travniku so rože: rdeče, dehteče, kakor ljubezen so goreče.

In jesen je zunaj.

Bakrene, mavrične so aleje kostanjev; bakrene, mavrične so sence skrivnosti in v ozračju je dobrot: svetla, mehka, kakor objem je božajoča.

In zima je zunaj.

Trda, okorna so pota snežena; trda, okorna je misel ledena in v obrazih je trpkost: zasenčena, zamrežena, kakor z nožem je zarezana. Kam bi s pomladjo, kam bi s poletjem? In kam z jesenjo in z zimo — kam? V vsem je skrivnost:

Bog.

V polumraku trepeče lučka kakor rdeča roža, drhteča v vetru. Iz polumraka v polumrak plahutajo misli in se naslanjajo s krili ob lučko.

Znotraj je pomlad.

Svetla, presvetla so pota otroška; svetle, presvetle so misli mladostne in v mladosti je luč: velika in žarka in v daljo hoteča.

Znotraj je poletje.

Močne, premočne so roke človeške; močna, premočna so upanja v življenje in v ljubezni je dom: zlat, prostran in z lučjo je obdan.

In jesen je znotraj.

Otožne, preotožne so misli spoznanja; otožni, preotožni so občutki zatajevanja in v tebi je mir: grenak, težak in s trnjem posejan.

In zima je znotraj.

Bridki, prebridki so spomini življenja; bridke, prebridke so ure samotne in na vse kraje ena sama je pot: mrka in rezka, v smrt vodeča.

Kam bi z otrokom, kam bi z mladostjo? In kam s trpljenjem in s smrtjo — kam? V vsem je skrivnost:

Bog.

V polumraku trepeče lučka kakor rdeča roža drhteča v vetru. Iz polumraka v polumrak plahutajo misli in se naslanjajo s krili ob lučko.

V vsem je skrivnost:

Bog.

PASTUŠKIN:

TVOJE OČI.

Ves božji dan sredi učenih glav
razmišljal sem nad knjigami in listi,
najglobljim ugankam ril je do obisti
ta vražji moj razum-nepridiprav.

A venomer sijali iz razprav
očesi tvoji sta mi jasnočisti
in žgali vame nauk sta vedno isti,
veš, draga, oni nauk, močan in zórav:

«Modrost, ki ti iz knjig ne more rasti,
iz nas poganja, v nas ti dozori;
imej vse tiskane resnice v časti,

a še bolj vneto v nas globoko zri.»
Sladkó je, draga, v tvoje mreže pasti,
najslajše — ti poljubljati oči.

MARIJA KMETOVA:

MEDITACIJA

V živih tresljajih trepečejo bilke, v stotisočerih kapljicah stotisočero je solnc; pod njimi, krog njih so mravlje drobné in drobno življenje je v ptičkah in drevju in cvetju okrog.

A smrt gleda, čaka, ne odide.

Nožice, ročice, kodraste glave; v srebrn potoček se živo srebró otročičkov izliva in z modrino nebá in mladostjo srcá življenje teh malih se veže v solnce.

A smrt gleda, čaka, ne odide.

Kakor krila metuljev nalahno se ziblje opojnost ljubezni in diha, živí, v himno veseljstva prehaja in ni misli zemljé, ne cest trdih okovov, le rože in barve in sanje nebes.

A smrt gleda, čaka, ne odide.

Življenj dvoje in tretje vmes: dar božji, dušica majhna. Zorí, zorí, vseokrog poldan se čuti, ker dom je in mir in življenje v pésti in človek kot bog in gospodar vseh poti.

A smrt gleda, čaka, ne odide.

V miselnih krogih dejanja rodijo se. Iz sanj živa pesem vzkipi; v zračne višave, v zémlje drobovje, v domovje zvezd se misli pnó. Se duhá moč raztegne, se veže z zemljo, s kamnom; se gnete, se bije, borí; s telesom se lomi, dneve krajša, razsvetljuje nočí in strastno prenavlja, presnavlja. *(Gregorčič)*

A smrt gleda, čaka, ne odide.

Lahnó se po cestah množice gibljejo; v obrazih je smeh, je praznota srcá. Brezmiselnost že v samih korakih drhtí. V zvokih se godbe vse giblje, vrí, vrí v neskončnost in s smehom smeh sam sebi se smeje.

A smrt gleda, čaka, ne odide.

